

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/156/2022
Identifikačné číslo spisu: 2108215159
Dátum vydania rozhodnutia: 20.03.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:2108215159.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: G. M., rod. I., narodená XX. P. XXXX, S., C. X, zastúpenej advokátkou kanceláriou AK PRINC & PARTNERS, s.r.o., Trnava, Štefánikova 23, IČO: 47 237 554, proti žalovanej: T. M., rod. I., narodená XX. E. XXXX, S., I. XXXX/XX, zastúpenej advokátom Mgr. Norbert Stanko, Sered', Námestie slobody 4283/36B, o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 09. apríla 2022 č. k. 23Co/46/2021-722, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Trnava z 09. februára 2021, č.k. 17C108/2008-665 (ďalej len „súd prvej inštancie“), ktorým zamietol žalobu žalobkyne 2/ , ktorou sa domáhala, aby súd určil , že kúpna zmluva uzavretá dňa 21.júla 2005 medzi B. I., nar. XX.C. XXXX a Y.A. I., nar. XX.Y. XXXX, zomrelým XX.E., ako predávajúcimi a T. M., nar. XX.E. XXXX, ako kupujúcou, predmetom ktorej bola kúpa nehnuteľnosti - rodinný dom, súpisné číslo XXX, postavený na pozemku parcela číslo XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 161 m², zapísané na liste vlastníctva číslo XX, nachádzajúce sa v katastrálnom území T.Á. O., obec T. O., okres S. (ďalej len "predmetná nehnuteľnosť"), je neplatná.

2. Žalobkyňa 2/ (spolu so súrodencami - pôvodnými žalobcami 1/ X. I. a 3/ C. I. , ktorí zomreli v priebehu konania a právni nástupcovia žalobcu 1/ vzali žalobu späť) tvrdili, že aj keď ich otec Y. I. nebol pozbavený ani obmedzený spôsobilosti na právne úkony, kúpna zmluva uzavretá dňa 21. júla 2005 je neplatná s poukazom na § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka, lebo tento právny úkon bol vykonaný v duševnej poruche, ktorá robí osobu k tomuto právnomu úkonu neschopnou, a to i bez toho, aby táto osoba bola pozbavená spôsobilosti na právne úkony, o čom v prípade Y. I. svedčí znalecký posudok číslo 07/2008 (zadávateľ posudku žalobca 1/) , podľa ktorého v čase podpísania kúpnej zmluvy dňa 21.júla 2005 si tento nemohol uvedomiť všeobecné súvislosti a taktiež právne dôsledky svojho konania.

Naliehavý právny záujem žalobcov na určení tejto neplatnosti kúpnej zmluvy spočíval v tom, že predmetná nehnuteľnosť, ku ktorej prevode došlo, sa mala stať predmetom dedičského konania po zosnulom Y. I., ktorý bol jej bezpodielovým spoluvlastníkom spolu s ich matkou - pôvodne žalovanou 1/. B. I. rod. F. a oni ako neopomenuteľní dedičia mali zdediť každý rovnaký diel z predmetnej nehnuteľnosti.

3. Odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie rozhodol v skutkovo zložitej veci (celkovo 3 znalecké posudky) v poradí tretím rozsudkom a žalobu zamietol. V konaní bolo nesporné, že zdravotný stav Y. I. bol vážny, trpel ochorením normotenzný hydrocefalus, bol hospitalizovaný vo Fakultnej nemocnici v Nitre na neurochirurgickom oddelení, kde podstúpil operáciu mozgu. Z výsluchu žalovaných 1/ a 2/ a z výsluchu svedkyne P. I. mal súd preukázané, že Y. I. už dávnejšie chcel uzatvoriť túto kúpnu zmluvu a predať predmetné nehnuteľnosti svojej dcére - žalovanej 2/, nebohý si to prial, keďže žalobcovia k nim nechodili a žalovaná 2/ sa o nich starala. Svedkyňa P. I. pri výsluchu potvrdila, že sa to chystalo už dlhšiu dobu predtým, keď svokrovci k nim chodili na návštevy. Nebohý takto urobil spolu so svojou manželkou žalovanou 2/, keďže predmetné nehnuteľnosti mali v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Zo znaleckého posudku Inštitútu forenzných medicínskych expertíz s.r.o. č. 287/2015 bolo preukázané, že Y. I. v čase uzavretia kúpnej zmluvy dňa 21. júla 2005 dokázal posúdiť následky svojho konania a svoje konanie ovládnuť. Svedkyňa U. W. (osvedčovala jeho podpis) , potvrdila, že Y. I. pred podpisom kúpnej zmluvy uviedol že si želá, aby predmetné nehnuteľnosti patrili po ich odkúpení T. M.. Z uvedeného vyplýva, že pri uzatvorení kúpnej zmluvy bola vôľa Y. I. v súlade s prejavom, predávajúci rozumel právnemu úkonu a zároveň tento právny úkon chcel urobiť už skôr, preto súd dospel k záveru, že vykonanie tohto právneho úkonu vo vážnom zdravotnom stave v nemocnici nie je v rozpore s dobrými mravmi. Kúpna zmluva je právnym úkonom odplatným, nebohý s manželkou za predaj nehnuteľností obdržali od žalovanej 2/ kúpnu cenu, čo potvrdila pri výsluchu žalovaná 1/ , ktorá zároveň uviedla, ako s kúpnu cenou naložili, t.j. kúpila posteľ pre Y. I. a na kúrenie. Napadnutý právny úkon nebol bezodplatný a v konaní nebolo preukázané, že by nebohý po podpise kúpnej zmluvy nemal kde bývať, práve naopak, žalovaná 2/ sa o rodičov starala. Predmetná kúpna zmluva zároveň svojím obsahom a účelom neodporuje žiadnemu zákonu, ani žiadny zákon neobchádza ani sa neprieči dobrým mravom.

4. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovým posúdením súdu prvej inštancie. Uviedol, že pokiaľ išlo o dôvod neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy tvrdený žalobkyňou 2/, že nebohý Y. I. konal v duševnej poruche, ktorá ho robila na tento právny úkon neschopným, súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobkyňa 2/ neunesla svoje dôkazné bremeno, keď z výsledkov dokazovania vykonaného v potrebnom rozsahu, takýto záver nevyplýval. V tejto súvislosti odvolací súd odkázal na vyčerpávajúce zdôvodnenie v ods. 81 až 86 odôvodnenia preskúmaného rozsudku, v ktorých sa súd prvej inštancie vypořiadal so všetkými v tomto smere vykonanými dôkazmi, vyhodnotil ich jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach a dospel k správnym skutkovým záverom, opierajúc sa najmä o znalecký posudok Inštitútu forenzných medicínskych expertíz č. 287/2015, včítane jeho doplnkov č. 47/2018 a 81/2020. Znalci z Inštitútu forenzných medicínskych expertíz jednoznačne vylúčili, že by u nebohého došlo v čase podpisu kúpnej zmluvy dňa 21. júla 2005 o 18.00 hod. hoci len prechodne k stavu zníženej schopnosti uvedomovať si všeobecné súvislosti a taktiež následky svojho konania, pričom závery Inštitútu sú zhodné so závermi znalca P. P. X. v jeho znaleckom posudku č. 209/2010, podľa ktorého nebohý v čase uzatvárania zmluvy nebol postihnutý žiadnou takou duševnou poruchou, chorobou či látkovou závislosťou, ktorá by ho robila v čase uzavretia kúpnej zmluvy dňa 21.7.2005 na tento úkon neschopným z hľadiska psychiatrického. Tieto závery sú v súlade aj s výpoveďou svedkyne U. W.Í. (matrikárky), ktorá sa pred podpisom kúpnej zmluvy nebohého pýtala, či vie čo podpisuje, aj zo záznamom neurologického konzília, v ktorom bolo uvedené, že dňa 21. júla 2005 bol pacient bradypsychický, ale kontakt bol dobrý a nasledujúci deň bol schopný podpísať informovaný súhlas. Na uvedených viacnásobne podporetých záveroch nemôže nič zmeniť izolovaný iba sesterský záznam v zdravotnej dokumentácii nebohého, že bol dňa 21.7.2005 „nekludný" a dezorientovaný. K námietke odvolateľky, že stav nebohého Y. I. mohol byť ovplyvnený podávanými liekmi, odvolací súd poukázal na odborné závery v Znaleckom posudku č. 287/2015 Inštitútu forenzných medicínskych expertíz s.r.o., kde znalecká organizácia na otázku súdu odpovedala, že lieky podávané nebohému nemali negatívny vplyv na jeho intelektuálnu a vôľovú stránku

a tiež na druhý doplnok Znaleckého posudku č. 81/2020 tejto organizácie, kde na doplňujúcu otázku súdu uviedli, že tri z podávaných liekov (Triapridal, Lucetam, Cavinton) boli podávané za účelom všeobecnej podpory mozgových funkcií, teda na zlepšenie jeho psychického (duševného) stavu - aj v čase podpisu zmluvy.

5. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zastúpení advokátom včas dovolanie z dôvodu uvedeného v § 421 ods. 1 CSP. Podľa nej bol neb. Y. I. v ťažkom zdravotnom stave a tento stav bol zneužitý. Nie je si vedomá, že chcel v minulosti previesť nehnuteľnosť na žalovanú. Nebohý bol pred vážnou operáciou, bola u neho pozorovaná kvalitatívna porucha vedomia. Posudky boli vyhotovené až po jeho smrti. Namietala, že preukázala, že nebohý Y. I. trpel vážnym neurologickým ochorením, v danom čase a priestore bol hospitalizovaný v zdravotníckom zariadení, a to vo vážnom zdravotnom stave, a mal sa podrobiť operačnému zákroku na mozgu a v tejto situácii sa mal zbrať majetku. V tomto prípade súdy nemôžu priznať ochranu práva a právom chránených záujmov osobe/osobám, ktoré objektívne poznajú stav núdze toho druhého, do ktorého sa dostal bez vlastného pričinenia a tento zneužije a použije vo svoj prospech. V konaní bolo preukázané, že žalovaná 2/ bola dcérou neb. Y. I. a bol jej tak zdravotný stav ako aj psychický stav nebohého dobre známy, a v takomto stave, cielene v zdravotníckom zariadení zabezpečila uzatvorenie právneho úkonu - kúpnej zmluvy dňa 21.07.2005. Podľa pokladov predložených do súdneho spisu neb. Y. I. bol viackrát v krátkych časových úsekoch pred predmetným dňom 21. júla 2005 hospitalizovaný v nemocničnom zariadení so zdravotnými problémami vážneho charakteru. Právne posúdenie veci nemusí striktno podliehať len v aplikácii písaných noriem práva, ale aj nepísaným normám správania sa, a teda morálnym zásadám. Aplikácia morálnych zásad v práve má právny význam najmä s ohľadom na správnu aplikáciu právnych noriem. A v tejto súvislosti mohol aj odvolací súd nájsť dôvod, pre ktorý by sa mal odchyliť od skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, najmä s ohľadom na aplikáciu morálnych noriem a zásad. Následne takéto nedostatočné právne posúdenie veci viedlo k záveru o nesprávnych dôvodoch posúdenia okolností vylučujúcich žalobný návrh pôvodne žalobcov, teraz žalobkyne 2/ a porušené právo žalobkyne 2/ na spravodlivé riešenie veci. Samotný právny záujem žalobkyne 2/ na určení neplatnosti právneho úkonu bolo potrebné skúmať so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu, predovšetkým ale so zreteľom na cieľ a zmysel sledovaný žalobkyňou 2/. Výriešenie otázky prípustnosti právneho úkonu a platnosti/neplatnosti právneho úkonu vykonaného osobou neb. Y. I. v danom čase a priestore je predpokladom pre odstránenie stavu neistoty práv na oboch stranách sporu so zreteľom na individuálne okolnosti daného prípadu. Samotný inštitút dobrých mravov, ktorý spočíva najmä v tom, že je jednou z podmienok platnosti, resp. prípustnosti právneho úkonu, na čo žalobkyňa 2/ v konaní pred súdmi poukazovala, pričom zo strany príslušných súdov nižšieho stupňa nedošlo k správnej právnej aplikácii tohto inštitútu na skutkový stav, ktorý bol zdokumentovaný v konaní. Definícia dobrých mravov ponúka Uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 55/2011-19 z 24. februára 2011, podľa ktorého dobrými mravmi sú pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku. Podľa Najvyššieho súdu SR sa dobrými mravmi v občianskoprávných vzťahoch so všeobecne uznávanými vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia, a ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, ktoré sú zdieľané, rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem. Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2012 sp. zn. 5Cdo/28/2011. Na základe zisteného a popísaného skutkového stavu tohto prípadu ako aj s ohľadom na nesprávnu aplikáciu nielen príslušných právnych noriem, ale aj morálnych pravidiel (dobrých mravov v práve) žalobkyňa 2/ zastáva názor, že právny úkon, ktorý je v tomto konaní napádaný, nevykazuje všetky znaky platnosti právneho úkonu, nakoľko pri zdravotnom a psychickom rozpoležení údajného predávajúceho - neb. Y. I. je vnesená pochybnosť aj o vážnosti prejavu vôle. Nehovoriac o tom, že situácia na strane predávajúceho (neb. Y. I.) bola zo zdravotných dôvodov veľmi vážna, existuje pochybnosť o jeho psychickom stave, keďže išlo o vážne ochorenie mozgu a súčasne v spojení s dobrými mravmi nie je správne a morálne, aby kúpna zmluva zo dňa 21.07.2005 bola podpisovaná v konaní popísaných okolností takto vážnych a ešte aj údajne v nemocničnom zariadení. Napadnutý právny úkon podľa jej názoru nevykazuje všetky znaky jeho platnosti z dôvodu zdravotného a psychického stavu nebohého, čo vnieslo pochybnosť o vážnosti prejavu vôle. Preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušil napadnuté rozhodnutia súdov nižšieho stupňa, vec vrátil na ďalšie konanie a priznal jej nárok na náhradu

trov konania. Záverom navrhla odklad vykonateľnosti rozhodnutia súdov nižšieho stupňa.

6. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadřila.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že žalobkyňa dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), strana sporu bola zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dovolanie podľa § 447, písm. f) CSP odmietol, pretože nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi. Dovolací súd v odôvodnení uznesenia v zmysle § 451 ods.3 CSP stručne uvádza dôvod svojho rozhodnutia.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP

8. Podľa § 421 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok („CSP“) dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolací súd zistil, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. apríla sp. zn. 5Cdo/28/2011 netvorí prejudikatúru pre toto konanie, pretože dovolací súd v rámci aplikácie dobrých mravov neriešil právnu otázku v zmysle § 421 ods.1, písm. a) CSP od ktorej by závisel napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Riešenie právnej otázky dobrých mravov vo veci sp. zn. 5Cdo/28/2011 sa týkalo dojednaných úrokov z omeškania. Podľa odôvodnenia na s. 9: „Pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke „uspokojí“ bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. V prejednávanej veci odvolací súd po doplnení dokazovania zistil, že úroková miera dohodnutá medzi účastníkmi konania v zmluvách o pôžičke uzavretých dňa 14. júna 1998 a 3. júla 1998 takmer 4-násobne až 5,5-násobne (teda podstatne) prevyšuje obvyklú úrokovú mieru a z tohto zistenia vyvodil správny právny záver, o neplatnosti takýchto ujednaní pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka“.

10. Dovolací súd zistil, že žalobkyňa v dovolaní explicitne nesformulovala právnu otázku, ktorá by sa týkala aplikácie dobrých mravov v spojení s daným skutkovým stavom, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola ešte riešená v zmysle § 421 ods.1, písm. b) CSP. Ústavný súd v náleze z 12. novembra 2021 č.k. III. ÚS 383/2021-39 o bode 17 uviedol, že: „.....odpovede na procesnoprávne otázky sa netvorí len formulovaním abstraktných právnych viet bez vzťahu na konkrétny priebeh konania, ale aj množstvom na seba nadväzujúcich odpovedí na právne posúdenie konkrétnych úkonov strán a súdu. To, že tieto úkony nie sú rovnaké tak, že by bolo možné vždy sformulovať abstraktnú otázku, však nemôže viesť k záveru, že nedošlo k nastoleniu otázky právneho posúdenia. Najvyšší súd

nesprávnym pomenovaním právnej argumentácie sťažovateľa nesprávne aplikoval § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku a dospel k tomu, že dovolanie sťažovateľa je neprípustné“. Dovolací súd preto skúmal, či individuálne okolnosti prípadu potenciálne nezakladajú rozpor s dobrými mravmi. Dovolací súd sa v tejto časti stotožňuje súdom prvej inštancie, že zistený skutkový stav nevykazuje znaky rozporu s dobrými mravmi. V tejto súvislosti poukazuje na podrobné zisťovanie skutkového stavu aj v trestnom konaní podľa pripojeného vyšetrovacieho spisu OR PZ SR V Trnave, Odbor kriminálnej polície, oddelenie ekonomickej kriminality ČVS ORP-1546/OEKTT-2008 Ra, keď vyšetrovateľ uznesením zo dňa 07.októbra 2021 č. ČVS:ORP 1546/OEK-TT-2008 Ra podľa § 215 ods.1, písm. a) TR. por. zastavil trestné stíhanie za trestný čin podvodu podľa § 250 ods.1,3 Trestného zákona s odôvodnením, že: „...dokazovaním, ktoré bolo vykonané sa nepreukázalo spáchanie trestného činu. Zo zabezpečených dôkazov je možné vysloviť nepochybný záver, že skutok, pre ktorý sa začalo a viedlo trestné stíhanie sa nestal. V danom prípade - darovanie predmetnej nehnuteľnosti z darcov B. a Y. I. na obdarovanú T. M. bolo iba realizáciou vlastnickeho práva oprávnených osôb...“. Dovolací súd ďalej poukazuje na svedeckú výpoveď B. I. rod. F. , matky žalobkyne, dňa 02. februára 2009 (čl. 312 vyšetrovacieho spisu), kde podrobne vysvetlila okolnosti predaja nehnuteľností, ktorých bola bezpodielovou spoluvlastníčkou. Na otázku vyšetrovateľa, prečo uvedenú nehnuteľnosť predali len jednému potomkovi a to dcére T., keď má 5 detí uviedla : „Bolo to z toho dôvodu, že len dcére T. som dôverovala, že sa o mňa a môjho manžela postará na staré kolená, nakoľko moja druhá dcéra G. odišla z domu preč a domov chodila iba vtedy keď potrebovala peniaze, syn C. vôbec nechodil domov a nezaujímal sa o to ako sa s manželom máme, prišiel iba na manželov pohreb, syn X. sa tiež o nás s manželom vôbec nezaujímal a syn L. síce za mnou chodí na návštevy, ale jemu vôbec nevadilo, že sme nehnuteľnosť predali iba dcére T.“. Na otázku vyšetrovateľa, kde v súčasnej dobe býva a prečo si v predanej nehnuteľnosti nezriadila vecné bremeno - právo doživotného užívania uviedla : „, V súčasnej dobe bývam v T. O. XXX, v tom istom dome, ktorý sme s manželom predali T. M.Á.. Vecné bremeno tam nebolo zriadené aj z toho dôvodu, že ja dcére plne dôverujem a máme dohodu s dcérou, že v dome môžem zostať bývať až do mojej smrti“. Dovolací súd konštatuje, že rodičia žalobkyne boli oprávnení ako bezpodieloví spoluvlastníci nakladať s predmetnou nehnuteľnosťou podľa vlastnej vôle. Výkon vlastnickeho práva napriek nesúhlasu niektorých potencionalných zákonných dedičov nie je podľa obsahu spisu v rozpore s dobrými mravmi. So zreteľom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

11. O návrhu žalobkyne na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku dovolací súd v zmysle § 444 ods.1 CSP nerozhodoval, keďže napadnutý rozsudok neukladá povinnosť plniť. Podľa obsahu by mohlo ísť iba o odklad právoplatnosti rozsudku, ktorý nebol odôvodnený.

12. Dovolací súd rozhodnutie o nároku žalovanej na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

13. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.